

Destino publica ‘La cenra de la vida. Narracions 1949-1967’, amb trenta-quatre relats breus de Josep Pla, extraordinàriament editats per Jordi Cornudella

Un Pla curt i restaurat

Lluís Lloret
BARCELONA

És un plaer escoltar Jordi Cornudella –i també Xavier Pla, director de la Càtedra Josep Pla– detallant l’edició que ha fet del llibre *La cenra de la vida. Narracions 1949-1967*, que ara publica Destino. Es tracta d’un extens recull (816 pàgines) de 34 narracions de Josep Pla (Palafrugell, 1897 – Llofriu, 1981), el prosista més destacat de la literatura catalana del segle XX.

“Fa un any i mig, Cornudella em va plantejar que estaria molt bé reivindicar el Pla narrador que ha quedat eclipsat per l’articulista, el paisatgista, el biògraf, el viatger... No és només una antologia de les

millors narracions breus de Pla, hi ha una feina estilística i de correcció definitiva de la llengua de Pla”, explica Xavier Pla.

Cornudella, responsable editorial de les edicions de Josep Pla des de fa prop de quinze anys, ha recopilat el conjunt de narracions i ha fet una feina comparativa de cada text amb les edicions i versions

“Pla és l’autor que va guanyar més lectors pel català, lectors no militants de la llengua”

anteriors amb un rigor filològic que respecta la llengua de Pla. Dins del conjunt de l’*Obra completa*, les narracions que Pla en algun moment havia publicat com a tals van quedar repartides en tres volums: *El quadern gris*, *Aigua de mar* i *La vida amarga*.

“Gairebé totes les narracions són escrites en una primera persona molt similar a Pla, sempre hi ha un jo espectador molt potent; no hi ha una intriga, no és un Dostoievski, més aviat és un Txèkhov”, afegeix Xavier Pla.

“Durant les dècades de 1940 i 1950, i potser també del 1960, Pla és l’autor que va guanyar més lectors pel català, lectors no militants de la llengua”,

Josep Pla, gran prosista i excel·lent narrador ■ EPA

explica Cornudella. “Per mi, el gran Pla és el de les edicions de Selecta, perquè el problema amb Destino és la intervenció excessiva i intolerable dels correctors. Per això, aquesta edició ha estat una restauració de la llengua original de Pla, esmenant la ultracorrecció.”

“No era un narrador convencional, però sí un escriptor d’una competència extrema. Ell *es té* dins del cap, els seus textos antics els té presents i els reaprofitava”, afirma l’editor.

Al final d’aquest llibre imprescindible hi ha un annex, *Biografies de les narracions*, en què s’explica el recorregut per les versions fins a arribar a la definitiva que tenim a les mans. Una delícia. ■